

Budte bděli

Trojiční neděle

Písně: 209; 367; 361; 483; 485

Čtení: 2. Pt 3, 1-9

Text: ev. Sv. Mat. 24, 36-44

Milé setry a milý bratři,

máme za sebou všechny důležité křesťanské svátky. Z církevního roku to máme už za sebou. Máme za sebou narození Krista, jeho potupnou smrt na kříži jeho slavné vítězství nad smrtí, Kristovo zjevení, na nebe vstoupení a naposledy jsme si minulou neděli a pondělí o svátku letnic připomínali seslání Ducha svatého. A nyní nás čeká dlouhý čas, kdy se vlastně v církevním roce nic moc neděje, zbývá jen taková mravenčí každodenní práce. Možná si řekneme, tak a nyní si můžeme od všech těch svátků trošičku odpočinout, vždyť nám nic neuteče, co bychom mohli zmeškat. Každý den se stává rutinou. Vkrádají se časem i pochybnosti, když se podíváme okolo sebe, že něco najednou není v pořádku. Vypadá to, jakoby se pánu Bohu běh událostí vymkl z rukou. Neklademe si opačnou otázku, že se to vymklo z rukou lidem, ale rovnou pochybovačně se ptáme, že v tom šíleném světě okolo nás nevládne Hospodin, ale ten zlý satan. Slyšíme kolem sebe - Pán Ježíš nás zachrání, Ježíš tě uzdraví, Ježíš obrátí tvůj život, vlož svůj život do Ježíšových rukou, na rozích ulicí různých měst se setkáváte s lidmi, kteří nám dávají do rukou Strážní věže s recepty jednoduchými, jak si zachránit svůj zbabělý život-. A přitom si neuvědomuje, že bez Pána Boha by nebylo Ježíše a bez Ducha svatého bychom byli prázdnými nádobami. Je třeba a nutné připomínat si právě tu třetí osobu božství. Že Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý jsou jedno. Jeden bez druhého není nic, jeden bez druhého není pomoci. Upnutí k jedné osobě je právě to, že máme pocit, že se Bohu tento svět vymknul z rukou. Je pravdou, že si s tou Boží trojicí moc neumíme poradit, je pro nás nějak jednodušší o ní mluvit v první osobě, že je nám bližší, když mluvíme zvlášť o Bohu, zvlášť o Ježíši a zvlášť o Duchu svatém. Vždyť ani Bible nám v tom není moc nápomocna, jen na několika málo místech najdeme jen a jen liturgické formule, bohoslužebné vyznání a právě to je ta nejvlastnější a nejúrodnější půda, z níž roste naše křesťanské vyznání víry. Naše církev,

kteřá vyšla z české a poté i ze světové reformace stojí na pevných základech a vyznává Boží Trojici. Jsme církví trojiční. Nikoli církví, která stojí na jedné osobě.

Již od dob učedníků je jisté jedno, a to, že Kristus opět přijde. Byl ohlášen druhý příchod na zem. A už učedníci věřili a byli přesvědčeni, že přijde brzy. Pro ten čas příchodu není znám datum. Ten, kdo tzv. jede na termíny, bude zklamán. Hospodin své termíny neprozrazuje. Nevidíme a nikdy nevidíme jeho pracovní diář. Nemá cenu spekulovat, vypočítávat poslední dny. Pro nás to znamená jediné, musíme být stále ostražití, buďte stále bdělí. Víme, že ten den **až přijde Syn člověka, bude jako za dnů Noeho**. Přečtu z Gn 6,10-12, 14, 17-19. Noe tedy nelenil, uposlechl Hospodina, neměl jediný důvod mu nevěřit a začal stavět. Je asi pravdou, že moc velký stavitel nebyl, spíše to byl takový domácí kutil. A tak kutil, kutil. Sousedé kolem něj chodili a posmívali se mu, a ťukali si na čelo. Říkali si, jak asi ten starej blázen tu loď dostane navodu? To ji spustí z kopce dolů? To se mu na konci rozseká na třísky. Ale Noe nedbal a kutil. Věděl, že Hospodinova trpělivost je u konce a tak kutí i v noci, dalo by se říci, že pracuje 24h denně a k tomu ještě jednu hodinu přes čas, ale na rozdíl od ostatních byl na den „D“ připraven, měl loď. Protože byl připraven, proplul do nového Božího světa. Ti ostatní připraveni nebyli, svou zahleděností do sebe sama, si podepsali rozsudek smrti utonutím.

Tento starozákonní příběh nám Ježíš připomíná, abychom zbystřili svou pozornost, protože jeho druhý příchod bude tak náhlý, jako vody potopy. Tenkrát, stejně jako dnes všichni jedli, pili, ženili se a vdávaly, plodili děti, chodili do školy, do práce, plánovali všechno možné, počítali s kdečím. Dnes také málo kdo počítá s Božím soudem a s Ježíšovým druhým příchodem. Křesťan ale musí být připraven. Ježíšovo varování míří do našich řad. Buďte připraveni jako Noe, buďte bdělí, jako on.

Druhý příchod Ježíše Krista bude tak náhlý, že nás, pokud se ho dožijeme, zastihne uprostřed všedního dne, uprostřed obyčejné každodenní práce. **„Tehdy budou dva na poli, jeden bude přijat a druhý zanechán.“** Určitě nestihneme uspořádat nějakou pouť a s transparenty vítali Krista. Že bychom na nějaké rozhledně vyhlíželi, odkud a jak přijde, hledali nějaká znamení. Tak to rozhodně nestihneme. Druhý příchod bude velmi rychlý, a

kdo bude připraven, bude vzat k setkání s Kristem, a kdo nebude připraven, bude jako ten předpotopní, bude zanechán. Klíč výběru kdo je kdo neznáme. To je jen a jen Boží věc. Do výběru nám nic není. Je to jen a jen na Bohu - tečka. Nemáme tu prostor pro žádné naše spekulace a nápady, nebo návrhy, které bychom Pánu Bohu mohli předkládat. Apoštol Pavel to zkouší popsat slovy: **„Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve, potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem“.**

I další slova našeho textu mluví o bdělosti a připravenosti. Verš 43: Ježíš v tomto kratičkém podobenství obrací role. My se naprosto výjimečně můžeme najít v roli hospodáře /která jinak v podobenstvích výlučně patří Hospodinu/ a Ježíš na sebe bere roli zloděje, který přichází nečekaně. Kdyby všichni zloději chodili v pondělí ve tři ráno, pak by stačilo natáhnout si budík a počkat si na ně. Jenže zloději si chodí, jak chtějí a proto hospodář musí být ve střehu neustále. Jde tedy o to, abychom si neřekli: Pán nepřichází, nic nehrozí, nemusím ho vyhlížet, mohu polevit v bdělosti a připravenosti. Můžeme se ještě více zabydlet a zatuhnout ve svém životě a v tomto světě. Mohu na něj klidně zapomenout...

A jak tedy má křesťan správně čekat svého Pána? Co dělat a jak žít. Co naopak nedělat a na co si dávat pozor. Na to samozřejmě neexistuje příručka křesťanského chování, očekávání a bdělosti. Ale něco přece jen můžeme slyšet z poslední části našeho textu, kde čteme o věrnosti služebníka. Pán ustanoví služebníka, aby se staral o jeho dům a dával jídlo čeládce. A za věrného a poslušného služebníka je při Pánově příchodu považován ten, který poslechnul a věrně plnil nařízený úkol. Všimněte si, sestry a bratři, že nešlo o nadlidský úkol, ale o docela všední službu, starat se o podřízené, aby měli co jíst. Naopak za pošetilého a bláznivého je při Pánově příchodu považován ten služebník, který si řekl, že Pán nejde a podle toho se zařídil. Přestal se starat o ty, kteří mu byli svěřeni, a začal se starat jen sám o sebe, protože si sám u sebe řekl: Pán nejde, kdoví kdy přijde a zda se vůbec vrátí, raději si ještě něco užiju a druzí mě nezajímají. Takový služebník se mine s cílem, prohraje svůj život, zahodí šanci, kterou dostal: **„úděl mezi pokrytci, tam bude pláč a skřípění zubů“/v.51/.** Nemusíme si představovat hned pekelný trest, stačí, když si představíme,

že ten služebník nebyl přijat, nebyl pochválen, naopak byl vyloučen ze společenství se svým Pánem. Zůstal venku mimo dění, na nápravu bylo pozdě. Nic nešlo změnit a napravit. Podobně jako pošetilé družičky za zavřenými dveřmi o několik veršů Matoušova evangelia dále.

„Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu nalezne, že tak činí“/v.46/. Někteří křesťané myslí, že musí svým kdovíjakým jednáním zachraňovat svět. Zde slyšíme, že blahoslaveným je nazván ten, který poctivě pracoval a dělal to, co mu Pán nařídil. Staral se o druhé. Myslel nejen na sebe, ale i na druhé. Není to vlastně zas tak těžké. Nemusíme nic vymýšlet, stačí, když budeme plnit Kristovo zadání, a nežít sobecky sami pro sebe. Plnit, co nám rozkázal. Noe také poslechnul Hospodina a dělal, co mu nařídil, proto je příkladem věrného Božího služebníka. Podobně my. Apoštol Pavel připomíná: **„Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám“** nebo jak mají Kraličtí: **„Ne vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se nakloňující“ /Ř 12,16/.**

Abychom ve službě Kristu a druhým nezplaněli a neopustili své určení, abychom zůstali bdělí a připravení, dává nám Kristus do ruky mocnou zbraň – modlitbu. Můžeme volat o pomoc a žádat posilu v rozhodování, abychom zůstali věrnými Božími služebníky. Však Ježíš vyzýval své nemohoucí učedníky ve své těžké hodině, v Getsemane, kdy se rozhodovalo, zda on sám zůstane věrný Bohu: **„Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení“ /Mt 26,41/.**

Noe postavil archu, loď a byl na ní zachráněn. Vysmolená ošatka, malý košík fungující jako lodička posléze zachrání Mojžíše, který vyvede Izrael z domu otroctví a smrti. A Pán Ježíš se bude s učedníky plavit v bouři v loďce, bouři utiší a učedníky zachrání. Tím, že to pro nás všechno připravil Bůh otec, Bůh Syn a Bůh Duch svatý, máme jedinou možnost být tím hospodářem, který dává pozor, kdy přijde zloděj a to vše pod laskavým kormidlem Boží církve. Církev je tělo Kristovo a má mimořádná Boží zaslíbení. Stojí za to v ní žít, chválit Hospodina, abychom byli jednou shledáni věrnými a poslušnými ve své práci, ve službě druhým do té doby, než Pán Ježíš Kristus přijde znovu na tuto zem. Amen